

[Elsebeth Kock-Petersen]

deres faglige niveau, men også til deres vurderingsevne. Det kan lægerne selvfølgelig være ligeglade med, men det mener jeg nu ikke at de skal se så stort på. Jeg mener, at der i befolkningen er ved at dukke en betydelig mere kritisk holdning op over for læger og over for sygehuse. Det kan der være mange sunde og rigtige ting i, ja, men hvis lægerne selv uimodsagt af dem blandt deres egne, der er uenige, blot fremturer med nogle synspunkter, som har svært ved at holde stik, og som befolkningen ikke kan identificere sig med, så er de selv med til at skabe grobund for mistillid fra befolkningens side over for sygehusvæsenet.

Det er efter min mening et spørgsmål, som lægerne ikke kun selv skal tage hensyn til. Det er også et spørgsmål, som vi som politikere selvfølgelig kommer til at støde mere og mere på, og det vil føre til nogle helt anderledes principielle diskussioner. Det vil nemlig meget nemt komme til at føre til nogle diskussioner om hele den måde, den offentlige sundhedssektor fungerer på. Det kan blive nogle gode og rigtige diskussioner om, hvorvidt der skal være andre tilbud end dem, der eksisterer i det offentlige system. Det kan være godt og rigtigt, at vi skulle have konkurrence også inden for sundhedssektoren, men jeg tror ikke, det er godt, hvis den skal opstå, fordi befolkningen får mindre og mindre tillid til den lægesektor, som den helst skulle have stor tillid til. Jeg håber, at man er opmærksom på også fra lægeside, at man gerne skulle være med til at opbygge tillid mellem befolkning og læger og ikke det modsatte.

Ole Henriksen (SF):

SF har jo ved første behandling givet udtryk for, at vi er modstandere af det lovforslag, som er til behandling her, og vores standpunkt er ikke blevet ændret af, at vi har haft et langvarigt udvalgsarbejde om det.

Vi mener fortsat ikke, at der har været ført reelle forhandlinger om overenskomsterne mellem de to parter. Vi mener fortsat, at Amdsrådsforeningen har ført de korslagte armes politik med det sigte at få hele overenskomststoffet ind i Folketinget og samtidig få skabt den fornødne dramatik i forbindelse med de situationer, der opstår, når den slags bliver lavet herinde; yderligere garneret med

bemærkninger som dem, hr. Grove kommer med. Det lyder nærmest, som om alle sygehuse er lukkede i dag, og at der ikke foregår noget som helst – når hr. Grove fremstiller det. Jeg synes nu nok, at selv i den situation, vi står i, har de yngre læger udvist stor disciplin med hensyn til, hvordan man alligevel skal holde det nødvendige beredskab på sygehuse. De har selvfølgelig også underlagt sig bestemmelserne om, at det egentlig er overlægerne, der tilrettelægger arbejdet og sikrer, at nødvendige operationer bliver udført. Det er da rigtigt, at ventelisterne, som var lange i forvejen, ikke bliver mindre af det, men det er et spørgsmål, om det er et rigtigt argument at fremstille det, som om alle sygehuse er lukkede, for det er jo ikke tilfældet.

I øvrigt kan man måske også gøre opmærksom på, at der jo er tale om en lovligt varslet konflikt, og når den er forløbet, som tilfældet har været, er det, fordi Amdsrådsforeningen har styret mod at få disse forhandlinger herind i Folketinget. Det beklager vi dybt, og det er en af årsagerne til, at vi har stillet vores ændringsforslag, som betyder, at man måske kunne få løst konflikten på en bedre måde end den, som regeringen har lagt op til.

Vi mener stadig væk, det er et problem at komme til forhandlingerne med bundet mandat, altså det mandat, som ligger i § 6. Vi foretrækker, at parterne selv tager fat på de udestående problemer, som de hver især mener de har i denne situation, og taler sammen om det. Det er ikke rigtigt, som det bliver fremstillet her, at man kan tage alle spørgsmål op og træffe beslutning om dem. Jeg synes, der er en væsensforskel i diskussionen om, hvilke ting man må træffe beslutninger om. Som ministeren klart har meddelt, er det kun de punkter, som står i kommissoriet, der kan træffes beslutninger om, men så siger ministeren, som jo er et venligt menneske og vil løse op, at man selvfølgelig må drøfte alt muligt andet også, men det må man ikke træffe beslutninger om, og det er nok det væsentlige. Det synes jeg også at hr. Svend Auken, som mener, alt jo kan drøftes, skulle skrive sig bag øret. Det er selvfølgelig rigtigt, men med hvilket formål kan det så drøftes? Det hører jo med i billedet, at man ikke kan træffe beslutninger om visse af de